

Kayıp Giden Avuçlarımdan

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Şubat 2014

Üst üste binen, acıları törpüleyen ne çok şey var: Hüzün gibi, insan gibi, tükenen umutlar gibi...

Nedir bu denli uzak tutan bilinmezliğin esaretinde. Uzak tutan hem de çok yakinken kayıp giden ellerimden. İmkânsız mı, ihtimaller mi yoksa aslında yitip giden düşler mi?

Yok yere ve çığ gibi büyüyen hasret mi. Hasret: Somut bir olgu olmadı ki asla. Karanlık hüküm sürerken neye ya da kime hasret... Ben bile bilmezken ve bir açıklaması yokken üstelik.

Gece gibi, siyah gibi. Esen poyrazın taşıdığı soğuk gibi. Yaz günü yağın kar gibi. Hatta çisil çisil yağın yağmurun sessiz çığı gibi. Ne duyan var ne de gören: Sadece yanılgılar ve sadece olması istenenler. Kimin ne istediği umurumda değil ki; benim sesim duyulmazken. Yine de yana yakıla dualarımdadır herkes ve her şey. Ne yaman çelişki hem de kayıtsız bakışların nezdinde. Kayıtsız ve kaygısız. Tek kaygıları ise bitmek bilmeyen ihtirasları. Ola ki dile geldi sessiz cümlelerim hep yok sayılmadı mı...Ve hep yok sayılmadım mı. Ama mutlak gerçekler ve muğlâk istekler sahnede başrolü oynamakta. Kimi zaman başroldeyim, büründüğüm bana biçilen. Kimi zaman sıfatsız bir figüran, istekler ve baskılar sonucu rolümü oynamakla yükümlü tutulduğum.

İlk ve son... Neyin ilki, bitmek bilmez yanılsamalarımın bir izdüşümü mü yoksa kendimi bildim bileli. Ya da çölün tam ortasında gördüğüm bir serap mı bana reva görülen. Tam kavuşmuşken yok olan. Tam dokunurken ve yanı başımda sanmışken üstelik.

Sayırsız perde gerçekleri örten ve sayırsız maske ruhları örten. İfşa olmayan tüm gerçekler ve ötelenmiş insan, yadsınan gerçekler ve olası ne varsa ya da her kimse...

Bariz bir suç yok ki ortada ve bariz bir suçlu da. Belki de tek suçlu benim: Ötelenmiş, örselenmiş. Nihai yanılgılar her kimse hüküm veren üstelik sormadan, kifayetsizliklerin esaretinde.

Giriş, gelişme ve sonuç... Yazıdaki tek gerçek duygular dile gelirken. Ya hayat dediğimiz: Almış başını gidiyor; istikrarsız ve başıboş. Boş yere heba olmuş koca bir ömür ve paye biçilen yaşanmışlıklar, yaşanmamışlıkların eşliğinde. Yaşanan ne ki yaşanmamışlık ne olsun. Belki de bir bardak soğuk su içmek en mantıklısı; buz gibi üstelik...

En kötüsü iki bardak içersin. Yitip gidenlerin şerefine ve yaşanması imkân dâhilinde olmayan ne varsa varsın kayıp gitsin avuçlarımdan...